

ærede Minister, thi hvis han udtalte sig bestemt imod i den nærmeste Fremtid at gøre noget paa dette Omraade, var der ikke noget derved at gøre. Vi have haft en Indenrigsminister for ikke lang Tid siden, som, da der indkom Forslag om en Forlængelse af Vandelbanen over Bramminge og et andet Forslag om at faa den over til Esbjerg og ligeledes om Forlængelse af en anden Privatbane, sagde, at det kunde slet ikke nytte, vi kom med saadanne Forslag, thi i Henhold til Loven af 8de Maj 1894 var man saa stærkt optagen med at bygge Baner, at, saa længe vi ikke vare færdige med den Rate, kunde det ikke nytte at komme med flere Forslag. Da dette ikke kan faa Ende før ind i det næste Aarhundrede, maa vi indrømme, at havde vi faaet det Svar fra Ministerbordet, var der ingen Grund til at gøre Anstalter. Jeg ventede derfor, til vi havde hørt den ærede Minister, og jeg tror, at vi alle sammen have Grund til at sige ham Tak for hans Udtalelser, det skulde da være med Undtagelse af det ærede Medlem for Kellerup (Sloth), for han har vist ikke Grund til at sige ham Tak, men vi andre, tror jeg nok, have det, og det er jo Fler-tallet, det kommer an paa, naar dette Ting skal tage Stilling til Jærnbanespørgsmaalet. Men jeg opdagede netop i Dag praktisk, hvad jeg for øvrigt aldrig har tvivlet om, at den ærede Minister er en meget stor Diplomat, thi han bevægede sig med sand Virtuositet mellem alle disse Forslag uden at støde an mod noget. Det kalder jeg udmærket gjort af den ærede Minister. Jeg tror ikke, at der er en eneste af Tingets Medlemmer, der interesserer sig for disse Forslag, som ikke med Taknemmelighed tog mod disse Udtalelser fra Ministeren. Han lovede ganske vist intet bestemt, men han forstod at tale saaledes til os, at vi alle have Grund til at haabe, at vi kunne faa vore Ønsker opfyldte, saa at vi foruden de mange andre store Egenskaber, som Ministeren har, maa indrømme, i alt Fald fra i Dag, at han er en stor Diplomat. Han kan tale til de forskellige Partier og Afskygninger — fraregnet det ærede Medlem for Kellerup — saaledes, at vi alle tro, at vi kunde faa det, vi ønske. Han sagde blandt andet, at han hilser Forslaget med Tilfredshed, og mere kunne vi da ikke forlange. Han sagde endvidere, at Forslaget gaar den rette Vej, selv om han ogsaa maatte sige, der kunde være enkelte Ting at ændre ved de forskellige Linier. Endelig sagde Ministeren, at Bygningen af Baner i denne Del af Jylland stod paa et

forberedende Standpunkt, men han endte med at sige, at han for sit Vedkommende, naar Udvalg blev nedsat om denne Sag, med største Velvilje og Interesse vilde arbejde sammen med dette Udvalg for at faa et Resultat. Men, Gud bevares, saa kunne vi jo ikke forlange mere. I Stedet for, at vi tidligere fra Ministerbordet, naar vi kom med private Forslag, fik det Svar: det kan ikke nytte at tale derom, thi vi ere saadan engagerede, at vi ingen Vegne kunne komme foreløbig, have vi nu en Minister, der siger, at han med største Velvilje og Interesse vil arbejde sammen med Udvalget. Jeg takker derfor den ærede Minister. Jeg vilde naturligvis have glædet mig endnu mere, hvis den ærede Minister f. Eks. havde sagt, at det mente han rigtignok, at, naar vi skulde have en midtjydske Længdebane, skulde den ende i Bramminge. Jeg vilde — det indrømmer jeg — da have været endnu gladere, men ogsaa paa dette Punkt forstod den højtærede Minister at undgaa alt Anstød baade over for Esbjerg, Varde, Bramminge, Tistrup og andre Steder. Han nævnte ikke med et Ord, hvor han mente, Banen burde ende. Jeg er derfor som sagt den højtærede Minister taknemmelig for hans Udtalelser og haaber sikkert, at om Sagen end ikke bliver gennemført i denne Samling, kan der dog blive begyndt et Arbejde, som vil kunne bære gode Frugter. Denne banefattige Egn trænger efter min Mening haardt til at blive hjulpen.

Jeg skal saa vende mig til min Ven, det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme). Han begyndte med at tale om Vandel-Esbjerg-Banen, som ikke et eneste Medlem her bryder sig om at tale om uden netop det ærede Medlem. Jeg ved ikke, at nogen anden har nævnt denne Bane under denne Debat. (*R. Nielsen*: Der er en indtegnet.) Det kan jeg jo ikke vide. Det ærede Medlem fra Esbjerg fremkom med sine vægtige Grunde og talte naturligvis paa en saadan Maade, at han vistnok selv havde en Følelse af, at hans Grunde vare saa tynde, at der ikke var et Menneske, som troede paa ham. Skønt det ærede Medlem næsten kunde sige, at han var enig med os i vort Forslag, kunde han dog umulig slutte sig til det, naar Banen skulde ende i Bramminge. Nej, det følger af sig selv, Verdens Midtpunkt er Esbjerg, det vide vi alle, og det ærede Medlem kommer jo ikke hjem efter nogen Samling uden at kunne præsentere Esbjerg Borgere adskillige Hundredtusinder, af hvilke jeg for Resten med Glæde har været med til at bevilge de allerfleste. Naar saaledes Bor-